

ЛИНО АЛДАНИ ЛЮБОЗНАТЕЛНИТЕ

Превод от италиански: Саша Никифорова, 1974

chitanka.info

— Вземи ме със себе си, Гур — повтори Колбо. — Зная, че на твоя космолет има гигантски екран, който позволява да се видят и най-малките подробности...

Гур не го слушаше. С бързи, широки крачки той пресече полето на огромния космодром. Колбо упорито ситнеше редом.

— Ти ми обеща, Гур! А сега се правиш, че си забравил! Няма да ти преча, честна дума, ще си седя тихичко настрани...

Гур не отстъпваше.

— Друг път, Колбо. Този полет не е за тебе. Отлитам за дълго.

— Толкова по-добре. И тъй нямам какво да правя.

— Полетът може да се окаже опасен.

— Обичам опасностите. Моля те, вземи ме със себе си!

— Не! — отрязва Гур, изгубил търпение. — Върви си!

Те приближиха до космолета. Колбо хвана Гур за ръката и повтори:

— Вземи ме със себе си! Много те моля!

В гласа му звучеше отчаянието на несбъднали се надежди. Гур мислено се пренесе в миналото, видя се млад, пълен с ентузиазъм. Тогава той денуваше и нощуваше на космодрома и непрестанно търсеше някой, който би го взел за полет. По-късно, когато му провървя, той стана командир на космолет и го съоръжи с най-съвременни прибори. Но дотогава... Колко пъти, съвсем като този юноша, който се мъкне до него, е умолявал да го вземат в Космоса!

Колбо настойчиво стискаше ръката му и Гур се предаде.

— Добре — рече той. — Да вървим. Но до пулта за управление няма да те пусна. Не си прави илюзии, разбра ли!

* * *

За пръв път Колбо попадеше в пространството зад пределите на Третия Скок. Корабът с невероятна скорост се носеше между звездите. Притиснат до илюминатора, Колбо следеше как пред очите му се изменят очертанията на съзвездията.

— Накъде летим? — тревожно запита той.

— Зад Петия Скок.

— Никога не съм летял тъй далече!

— А аз съм бил там — отвърна Гур. — И то неведнъж.

— Наистина ли? И сигурно си видял там необикновени неща?

— Представи си, не толкова много. Срещу гъстите облаци, които обвиват планетите, моят телеобектив се оказа безсилен.

— Кацал ли си там?

— И не един път. Но това беше отдавна. Тогава бях по-млад и по-любознателен. С времето се убедих, че всички тези планети си приличат. Едва няколко от тях са обитаеми и само в изключителни случаи животът там е толкова развит, че да си струва да го изучаваш.

— А зад Шестия Скок?

— Зад Шестия Скок животът още не е възникнал и може би никога няма да възникне. Като се съди по всичко, нашата цивилизация очевидно е най-развитата в Галактиката.

Колбо замълча. Във великата книга на Космоса той бе успял да прочете едва няколко глави. Гур я бе прочел цялата. На него му оставаше само да се запознае със забележките по полетата — оставаха му последните капки и той се нахвърляше неудържимо, напразно опитвайки се да утоли неутолимата жажда.

В центъра на навигационната зала като гигантско око светеше голям, кръгъл екран. Гур нетърпеливо го следеше, вгледан в космическите бездни.

— Виж! — внезапно извика Колбо. — Кораб!

Гур настрои телеобектива.

— Нищо интересно — заяви той, като разгледа образа. — Вече съм виждал подобни кораби.

— Знаеш ли на кого биха могли да принадлежат? — попита Колбо, без да успее да овладее обзелото го вълнение.

— Да, казвам ти, нищо интересно. Потърпи малко. Когато преодолеем Петия Скок, ще можеш да удовлетвориш любопитството си. По време на предишния си полет забелязах някои неща в този район.

Гур се отдалечи от екрана, за да провери показанията на приборите. Но възгласът на Колбо го принуди да се върне.

— Още един кораб!

Гур бързо наведе телеобектива.

— Прилича на кълбо — забеляза той. — И лети с твърде голяма скорост.

Гур включи защитното поле, а след това, изпълнявайки съвсем точно маневрите, измени траекторията на полета и започна да преследва кораба. Това му отне не повече от две-три минути.

— Сега ще се помъчим да отклоним силовите линии на тяхното магнитно поле. Ще трябва да намалят скоростта. А когато ние увеличим интензивността на нашето магнитно поле, ще ги заставим да спрат. Само трябва да сторим това постепенно.

— Защо? — попита Колбо. — Нима не можем да ги спрем изведнъж?

— Тяхната навигационна система е твърде примитивна — отвърна Гур. — По всичко изглежда, че те не използват автоматична блокировка. Ако това е така, неочакваното спиране може да доведе до гибелта на екипажа.

— Бих желал да ги видя — в гласа на Колбо звучеше молба.

Гур натисна копчето и сред навигационната зала засвети големият кръгъл екран. По него, ту избухвайки, ту угасвайки, пробягваха вълнисти и пречупени линии, разсипваха се искрящи точки, трептяха светли червени петна. Постепенно мъгливите очертания на екрана станаха по-отчетливи. Сега вече можеше да се различат двигатели, тръбопроводи, антигравитационни устройства на неизвестния кораб. Гур продължи да маневрира с ключовете, докато успя да насочи обектива към жилищните помещения.

Колбо неволно потръпна от отвращение.

— Те имат по три очи! — възкликна той. — Гур, погледни им ръцете: ципести, със седем пръста...

Гур не свеждаше очи от странните космонавти. Зелената им кожа бе осеяна с жълти и черни петънца. На шията ритмично пулсираха, като се издуваха и спадаха, два прозрачни мехура, а очите — едно на челото и две на слепоочията — бяха кървавочервени.

Съставът на кораба беше твърде многочислен. Гур преброи тридесет и пет членове на екипажа и толкова в горните отсеки.

— Те, кой знае защо, мълчат — забеляза Колбо. — Мислиш ли, че прибъгват до помощта на телепатията?

— Едва ли. Просто са спокойни, понеже техните прибори не са в състояние да ни забележат. Да погледнем как ще реагират на намалението на скоростта.

Умелите ръце на Гур заиграха по копчетата върху пулта за управление.

— Следи за реакциите им! — нареди той.

И двамата космонавти търпеливо зачакаха.

— Странно — след известно време произнесе Колбо. — Ние снижихме скоростта им почти на две трети, а те сякаш и не забелязват това. Очевидно притежават добро защитно устройство при спиране...

Неочаквано от приемника се раздаде зловец вой. Зеленото същество, което седеше пред координационния екран, скочи и в ужас започна да жестикулира. Другите за миг го заобиколиха. Гур и Колбо чуха отривисти гърлени звуци.

— Включи записващия апарат — бързо нареди Гур. — По-късно ще се опитаме да разшифроваме езика им.

— Погледни ги — посочи към екрана Колбо. — Според мен, този в червения комбинезон е командирът им.

На екрана блясваха и мигновено угасваха десетки лампи. При сигнала за тревога членовете на екипажа, които си почиваха в горните отсеки, се втурнаха долу. Замяркаха се седемпръстови ръце, които трескаво проверяваха всички апаратури и системи на кораба.

— Помисли си само: да дръзнеш да навлезеш в Космоса с такъв примитивен кораб! — Гур не сдържа един възглас на възхищение. — Аз не бих се решил, та дори и ти, Колбо, при цялата ти безразсъдна смелост, също. Ние би трябвало да се върнем към далечните ни прадеди, за да намерим сред тях някой, способен на такъв подвиг... Е, а сега, когато удовлетворихме любопитството си, да ги пуснем. Ние винаги постъпваме така с другите кораби.

* * *

Когато свърши да се храни, Гур бавно събра остатъците от храната, опакова ги, приближи до анихилатора и хвърли в него пакета. После свали ръчката, изчака малко и натисна копчето. Чу се леко бръмчене, тихо металическо щракване. Тогава Гур отново вдигна ръчката в горно положение.

— Смяташ ли да летим по-нататък? — запита Колбо.

По време на полета те спираха и пускаха много чужди кораби и Гур изпитваше умора. На екрана се сменяха образите на удивителни същества, изписани бяха множество магнитни ленти. Но колкото по-далеч летяха, толкова по-примитивни ставаха формите на живот.

Корабът на Гур достигна пределите на Шестия Скок. През илюминатора непрекъснато се носеха рой метеорити, червени гиганти и бели джуджета; с помощта на изкривяване на пространство-времето космонавтите оставяха зад себе си десетки светлинни години за кратки мигове.

— Едва ли на разумните същества тук им е известно какво е това междузвездни полети — рече Гур. — Наистина по-добре да се връщаме.

Той измени траекторията на полета и снижа скоростта на кораба. Неочаквано Колбо забеляза на екрана светеща точка.

— Нека приближим — предложи той.

Гур се усмихна.

— Остави — рече той. — Безсмислено е.

Но Колбо настоя и в края на краищата Гур отстъпи.

Като се приближиха, те видяха космически кораб, но удивително малък. Никога преди това Гур не беше срещал такъв миниатюрен звездолет.

— Погледни! — каза той. — На нашия екран той е в естествена величина.

— Включи визъора — помоли Колбо. — Нека видим как е устроен.

Гур завъртя един ключ, после втори, трети. Но колкото и да се вглеждаха, не успяваха да разгледат отсеците на кораба.

— Трябва да е космическа сонда с автоматично управление — предположи Гур.

— Бих искал да видя как изглежда отвътре — настояваше Колбо.

— Тогава остава само едно: да го вземем на борда на нашия кораб и да го отворим. Но едва ли ще намериш в него нещо, което да заслужава внимание.

— Ще го взема — заяви Колбо и се вмъкна в скафандъра.

Корабчето се оказа малко по-дълго от пулта за управление на космолета им. Гур прикрепи към стените му високочувствителен манометър.

— Налягането вътре е както при нас — заяви той. — Може да отваряме.

Той отвори входния люк, протегна ръка вътре и извади от отсека две мънички същества, големи колкото юмрука му.

Колбо с мъка сдържа гримасата си на отвращение.

— Само две очи — рече той. — И всичко на всичко две ръце. Те са по-противни от предишните. Постави ги обратно.

— Глупости! — разсърди се Гур. — Те не са истински. Нима не виждаш колко са твърди и как блестят на светлината. Това е метален блясък. И после виж: те по нищо не се отличават едно от друго. Сериенно производство!

— Роботи! — въздъхна Колбо. — Защо тогава конструкцията им е толкова несъвършена? Защо имат само две ръце?

— Всяка разумна раса предпочита да прави роботите си по свой образ и подобие, ти би трябвало да знаеш това! Жалко, че механизмът на кораба е сериозно повреден. Искаше ми се да видя как работят те, как се справят със системата за управление. Но някои контури в системата са прегорели и е трудно да се поправят.

— Интересно, накъде са се отправили? — замисля се Колбо.

— По всичко изглежда към най-близкия район. Но за да се уточнят маршрутът и целта на назначението им, би трябвало да извършим твърде сложни изчисления. Естествено, ако искаме, бихме могли да възстановим всичките системи на кораба. Ако ставаше дума да се спасят живи същества, та макар и най-примитивните, аз с радост бих се заловил за работа. Но заради два робота не си струва да губим скъпо време.

— Вярно — съгласи се Колбо и добави: — Ще ги оставим ли при нас, Гур?

— Стига да искаш, защо не. Ако проявиш малко търпение, ти дори ще можеш да ги поправиш и да им възвърнеш способността да се движат. Но повярвай ми, те все пак ще си останат играчки, груби и несъвършени.

— Ти си прав — отново се съгласи Колбо. — И по-добре е просто да ги изхвърлим.

— Кога най-сетне ще разбереш, че в Космоса нищо не бива да се изхвърля? — Гур с упрек погледна по-младия. — Отвори вратата на аниhilатора.

Колбо се подчини. Гур вдигна корабчето и го хвърли в откритото се отверстие, после се върна на масата и взе роботите в ръце. Преди да ги хвърли и тях, той за последен път внимателно разгледа с петте си очи двете крехки сребристи фигури.

Колбо затвори вратичката и натисна ръчката. Чу се бученето на платформата, която пренасяше късовете в аниhilационната камера. Гур натисна копчето. Щракване, леко пращане. После тишина.

— Трябва да се връщаме — каза Гур, като издигна ръчката нагоре. — Вече започна да ми домъчнява за дома.

* * *

Мъжът дръпна нагоре ръкавите на ризата си и седна до масата, на която беше сервирано яденето.

— Прочети ми вестника — обърна се той към жена си. — Днес нямах нито една свободна минутка. Дори не успях да прегледам последните новини.

Сакото му висеше върху облегалката на стола. От джоба стърчеше сгънатият вечерен вестник. Жената го взе, разгърна го и го постави на масата.

Очите ѝ пробягнаха последователно по колонките, търсейки най-интересните новини. Тя мълвеше полугласно заглавията с уморения и безизразен глас на ученик, когото са заставили да повтаря уроците си. Беше вечер. През отворения прозорец долитаха приглушени звуци: детски плач от двора, звън на съдове от полуотворената врата на съседната квартира, бръмченето на косачка по тревата.

— Е, какво пишат там? — свадливо запита мъжът, докато набождаше късче месо.

— Обикновените новини — измърмори жената. — От другия месец атомната енергия поскъпва.

— Свинщина! Друго какво има?

— Спътниците на Юпитер искат административна автономия, но Обединеното правителство отклонява исканията им.

— Безполезно. Рано или късно те ще я имат. Нали така беше и с Марс, и с Венера.

Жената продължаваше да преглежда вестника Вниманието и привлече една заглавка по цялата страница.

— Полетът на „Звезден“ претърпял неуспех. Официално съобщение на Министерството за космически изследвания.

— Най-сетне! — възкликна мъжът. — Трябваша им пет години, за да признаят това.

— Пет години?

— Да. „Звезден“ трябваше да се завърне в 2905 година.

Той отпи глътка бира.

— Сбирщина невежи! — измърморя мъжът. — Пита се, какво са чакали тия тъпацы от министерството! Ако имах власт, бих ги натикал всичките в една ракета и бих ги отправил към всевишния.

— Успокой се, Оливър! Как не ти омръзна вечно да се възмущаваш, да негодуваш? Ти винаги си готов да ругаеш всичко и всички.

— Казвам ти, това са пълни невежи. Да изпратят кораб към звездата Алфа от Центавър! По-глупаво не можеш измисли! И никой не им възрази, всички единогласно одобриха проекта. Разбира се, ако се намерят безумци, съгласни да летят дявол знае къде, и ако от всички данъкоплатци само Оливър Дрискъл има смелостта да протестира, какво има да се приказва повече!

Той измъкна вестника от ръцете на жена си и започна да чете статията, съпровождайки всяка нейна фраза с ругателства.

— Престани, Оливър! Не разбирам защо това те вълнува толкова?

— Мълчи! Ти не помниш, още си играела на кукли, а аз бях вече осемнадесетгодишен, когато Даниел и Робърт О’Ший започнаха полета си. През онази нощ не можах да заспя и непрекъснато мислех за тях. Не спях и на следващата нощ. Щом останех сам, мислите ми се връщаха към двамата смелчаци, захвърлени в космическото пространство. Мислех си: сега те са извън пределите на Слънчевата система. Скоро ще включат автоматичното управление и като вдъхнат сънотворен газ, ще изпаднат в летаргичен сън. Кой знае колко време ще трябва да пролежат така — неподвижни, вцепенени, с тънък сребрист слой по лицата...

— Защо с такъв слой? Какви ги измисляш, Оливър?

— Да, със сребрист слой! При охлаждане сънотворният газ се превръща в дребни кристалчета, които се полепват по лицето. — Той поклати глава. — Това беше безумие. Да довериш два човешки живота на автоматична система от шестстотин хиляди елемента. Шестотин хиляди, разбираш ли? И никой никога не ще узнае кой от тях е излязъл от строя. Може би е престанал да работи този, който трябваше да ги разбуди близо до Алфа от Центавър, и корабът се е разбил в повърхността на някоя планета. Страшно е да си помисли човек!

На първата страница на вестника беше поместена снимката на двама стройни, сякаш антични богове младежи в скафандри.

— Даниел и Робърт О'Ший! — Мъжът дълбоко въздъхна.

Жена му се наклони да разгледа по-добре безстрашните космонавти.

— Кой от тях е Даниел? — запита тя.

— Кой знае? Тях не можеше да ги различи и родната им майка. Бяха близнаци, точно копие един на друг.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 16,17/1974 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.